

σε συνεργασία με:
Le Pari de Lacan
Μ.Κ.Ο. Συμβάλλειν

ΨΥΧΑΝΑΛΥΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ FREUD • LACAN

ΔΙΗΜΕΡΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ • ΜΕΤΑΔΟΣΗ ΨΥΧΑΝΑΛΥΣΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΜΠΤΩΜΑ ΣΤΟ ΣΙΝΘΟΜΕ: ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ ΤΗΣ ΑΝΑΛΥΤΙΚΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

FABIENNE GUILLEN

Ψυχαναλύτρια στην Τουλούζη
Μέλος του ψυχαναλυτικού συλλόγου "Le Pari de Lacan"

Σάββατο 1 Ιουλίου 2023

εγγραφές: 09:30

α' μέρος: 10:00 - 13:00

β' μέρος: 14:00 - 17:00

Κυριακή 2 Ιουλίου 2023

γ' μέρος: 10:00 - 13:00

Σχολή αρχιτεκτόνων μηχανικών, ΕΜΠ.
Κτήριο Αβέρωφ, Πατησίων 42

• Παράλληλη μετάφραση • Περιορισμένος αριθμός θέσεων

Πληροφορίες κρατήσεις θέσεων: 6979 573334 • 6978 940419

Παρακαλούμε για την έγκαιρη προσέλευση.
Μετά την έναρξη η είσοδος θα επιτρέπεται μόνο κατά τη διάρκεια των διαλειμμάτων.

E-mail: message.ds@hotmail.com
www.psychoanalysis.net.gr

Titre:

« Du symptôme au sinthome : conséquences sur la direction de la cure »

Argument :

Je vous propose un parcours à travers l'œuvre de Freud puis de Lacan où je tenterai de saisir l'évolution du concept de symptôme et ses enjeux dans la direction d'une cure psychanalytique. Freud a réussi à extraire le symptôme de son acception médicale pour le porter à sa dimension psychique en inventant cette pratique inouïe de parole qu'est la psychanalyse. Qu'il ait abandonné la théorie du trauma pour celle du fantasme nous montre que pour lui, le complexe nucléaire du symptôme est bien le complexe d'Œdipe. S'il n'a jamais cédé sur la causalité sexuelle du symptôme, il s'est heurté au fil des ans de sa pratique à l'impossibilité de sa totale éradication, ce qui l'a conduit à en tirer les conséquences qui s'imposent : il existe dans toute sexualité une intraitable fêlure. Lacan revenant sur les pas de Freud a fini par en extraire son « dire » : *Il n'y a pas de rapport sexuel qui puisse s'écrire en logique*. Là réside le fondement et la nécessité du symptôme comme la marque de ce non-rapport. Excédant la première définition qu'il en donne comme « retour de la vérité dans les failles du savoir », le symptôme se révèle alors dans son noyau de réel irréductible qui ouvre à un au-delà de l'Œdipe. On peut comprendre dès lors cette affirmation de Lacan qu'il ne puisse y avoir de sujet sans symptôme. Sa rencontre avec le nœud borroméen, puis avec l'œuvre de James Joyce, lui ont permis de donner au symptôme un nouveau statut, le rôle majeur de nommer le Symbolique et de nouer les trois dimensions Réel, Symbolique et Imaginaire dans un nœud à quatre. Une cure psychanalytique ne consiste donc plus à éliminer le symptôme, mais à opérer sa lente transformation qui consiste à l'assécher de sa jouissance phallique et de le réduire à sa fonction de Réel, c'est-à-dire sa capacité à opérer le nœud qui soutient tout être parlant. Ainsi, la dernière thèse de Lacan sur la fin de la cure consiste à une identification au sinthome à quoi se réduisent, pour chacun en fin de cure, les symptômes qui l'ont amené à commencer une psychanalyse.

Τίτλος:

«Από το σύμπτωμα στο *sinthome*: συνέπειες για την κατεύθυνση της αναλυτικής διαδικασίας»

Επιχείρημα:

Σας προτείνω μια πορεία μέσα από το έργο του Φρόντ και του Λακάν στην οποία θα επιχειρήσω να προσεγγίσω την εξέλιξη της έννοιας του συμπτώματος και τα διακυβεύματά της στην κατεύθυνση μιας ψυχαναλυτικής διαδικασίας. Ο Φρόντ κατάφερε να διακρίνει το σύμπτωμα από την ιατρική του παραδοχή και να το καταστήσει στην ψυχική του διάσταση, εφευρίσκοντας αυτή την ανήκουστη πρακτική ομιλίας -που είναι η ψυχανάλυση. Το γεγονός ότι εγκατέλειψε τη θεωρία του τραύματος για τη θεωρία της φαντασίωσης, μας δείχνει ότι γι' αυτόν το πυρηνικό σύμπλεγμα του συμπτώματος είναι πράγματι το Οιδιπόδειο σύμπλεγμα. Αν και δεν υπαναχώρησε ποτέ όσον αφορά τη σεξουαλική αιτιότητα του συμπτώματος, στη μακρόχρονη πρακτική του ήρθε αντιμέτωπος με το αδύνατο της πλήρους εξάλειψής του, γεγονός που τον οδήγησε να αντλήσει τα συμπεράσματα που αναγκαία προκύπτουν: υπάρχει μια αθεράπευτη ρωγμή σε κάθε σεξουαλικότητα. Ο Λακάν, ακολουθώντας τα βήματα του Φρόντ, κατέληξε να εξαγάγει το «λέγειν» [dire] του: *Δεν υπάρχει σεξουαλική σχέση-συσχετισμός ανάμεσα στα φύλα που να μπορεί να εγγραφεί στη λογική. Σε αυτό έγκειται η θεμελίωση και η αναγκαιότητα του συμπτώματος ως σημάδι αυτής της μη σχέσης-συσχετισμού ανάμεσα στα φύλα. Υπερβαίνοντας τον πρώτο ορισμό που αποδίδει σε αυτό ως « επιστροφή της αλήθειας στη ρωγμή της γνώσης», Το σύμπτωμα αποκαλύπτεται τότε ως μη αναγώγιμο στο πραγματικό του πυρήνα του πράγμα που οδηγεί σε ένα πέραν του Οιδίποδα. Μπορούμε επομένως να κατανοήσουμε τη διαβεβαίωση του Λακάν ότι δεν μπορεί να υπάρξει υποκείμενο χωρίς σύμπτωμα. Η συνάντησή του Λακάν με τον βορρόμειο κόμβο, και, στη συνέχεια, με το έργο του Τζέιμς Τζόις, του επέτρεψε να δώσει στο σύμπτωμα ένα νέο καθεστώς, τον μείζονα ρόλο του να ονοματίζει το Συμβολικό και να δένει τις τρεις διαστάσεις, Πραγματικό, Συμβολικό και Εικοφантаσιακό, σε έναν τετραμερή κόμβο. Μια ανάλυση επομένως δεν συνίσταται πλέον στην εξάλειψη του συμπτώματος, αλλά στην επιτέλεση του αργού μετασηματισμού του, ο οποίος συνίσταται στην αποστράγγισή του από τη φαλλική απόλαυση και στην αναγωγή του στη λειτουργία του ως Πραγματικό, δηλαδή στην ικανότητά του να επιτελεί τον κόμβο που υποστηρίζει κάθε ομιλ-όν. Έτσι, η τελευταία θέση του Λακάν για την περαίωση της αναλυτικής διαδικασίας συνίσταται στην ταύτιση με το *sinthome* στο οποίο ανάγονται, για τον καθένα τα συμπτώματα που τον οδήγησαν να ξεκινήσει μια ανάλυση.*